

Zussen Mariëlle en Caroline leggen 170.000 kilometer per jaar met hun truck af

Even een megagrote (rozel) truck van 50.000 kilo in zijn achteruit parkeren...

De zussen Mariëlle (28) en Caroline (30) draaien hun hand er niet voor om. "Er staat niet voor niks op onze truck: Laat je niet misleiden... ook meiden kunnen rijden."

'Die verbaasde blikken als wij uit die grote vrachtwagen stappen'

Mariëlle: "Bijna alle chauffeurs in Nederland, vooral rondom Brabant, kennen ons als de 'meiden van Manders', het bedrijf van onze vader waar wij voor rijden. De truckerwereld is niet zo groot en onderweg kom je elkaar vaak tegen, dus inmiddels zijn Caroline en ik wel een begrip geworden. De meesten vinden het heel leuk, maar sommige collega's zijn nog steeds verbaasd als ze ons voor het eerst ontmoeten. 'Rijdt jij in deze wagen?' vragen ze dan ongelovig. Ze vinden het leuk om ons te bekijken en ook meegereden?" krijgen we vaak als vraag, terwijl ze dan langs ons heen kijken. Dat we 'helemaal alleen' achter het stuur zitten, kunnen ze dan even niet plaatsen."

Caroline: "Eigenlijk vinden we die opmerkingen wel grappig. We zijn gewoon aanpakkers. Hoewel de truckerwereld vooral een mannenwereld is, zijn er ook best wel wat vrouwen die op de truck rijden. En vaak kun je die weer onderverdelen in twee groepen: de 'kortpittige kapsel-vrouwen' en de 'meisje-meisjes'. De eerste zijn vaak halve kerels en de tweede juist het tegenovergestelde. Zij gedragen zich als tuitjes, hebben lange nepragels en zetten al hun avonturen in de truck op Instagram. Hartstikke leuk allemaal, maar als je uiteindelijk je werk niet kunt doen omdat je bang bent dat je nagels breken als je de spanbanden los en vast moet maken, dan doe je volgens mij niet het juiste werk. Mariëlle en ik zitten ertussenin. Een beetje mascara en een paardenstaart is voldoende. En natuurlijk gooien ook wij onze vrouwelijke charmes weleens in de strijd. Als we een heel zware lading hebben bijvoorbeeld en het voor ons makkelijker is om dit met de heftruck te laden of lossen. Gelukkig hebben we allerlei handige middelen, zoals een elektrische pompwagen, een laadklep, enzovoort, maar zulke kleine dingen helpen wel vaak. Over het algemeen staan we dus gewoon ons mannetje. Zo had ik een keer een klapband die ik zelf heb gerepareerd. Er staat niet voor niks op onze truck: Laat je niet misleiden... ook meiden kunnen rijden."

Lekker alleen

Mariëlle: "Ik vind het geweldig om op de truck te rijden. Het geeft me een groot gevoel van vrijheid als ik in mijn eentje de wagen in klim en plaatsneem achter het stuur. Mijn zus en ik delen de truck en ik ben gemiddeld vier dagen op de weg en Caroline drie. Eenzaam vind ik het niet. Ik vind het juist wel fijn om lekker alleen te zijn en mijn ding te doen. Gezellig een muziekje aan, even een uur bellen met collega's, ik vermaak me altijd wel. En ik denk dat dat ook heel belangrijk is, anders houd je het niet vol. Als trucker maak je zulke lange dagen. Ik ga vaak om half vijf 's ochtends de deur uit en kom dan rond zeven of acht uur 's avonds weer thuis. Regelmatig hebben we last van files, maar ook het wachten om te laden en lossen kan soms lang duren. En dat is af en toe wel zwaar, maar ik zou het echt voor geen goud willen missen."

Caroline: "Dat geldt ook voor mij. We zijn opgegroeid in de transportwereld en weten er alles van. Onze vader heeft een transportbedrijf en rijdt zelf ook mee met de dagelijkse ritten. Hij rijdt al meer dan dertig jaar internationale ritten. Hierdoor was hij toen wij klein waren vaak van huis, maar wij wisten niet beter. Ook onze moeder heeft vroeger op de truck gereden toen wij nog niet waren geboren en daarna ook nog weleens. Misschien dat wij het daarom zo leuk vinden. Ze was in 1982 een van de eerste vrouwen in Nederland die als transportchauffeur aan de slag ging. Net als wij liep zij, en in die tijd

'We gooien onze vrouwelijke charmes weleens in de strijd, maar we staan gewoon ons mannetje'

zeker, soms tegen dingen aan. Dat ze door iedereen werd aangehaakt bijvoorbeeld als ze een lading kwam lossen of dat mannen expres op een afstandje bleven staan kijken of ze het wel alleen zou kunnen. Maar onze moeder trok zich daar nooit iets van aan en liet iedereen verblijft achter. Net zoals wij dat nu doen."

Mariëlle: "Als kind ging ik in het weekend geregeld met mijn vader mee in de truck naar de garage. Dat zijn echt zulke mooie herinneringen. Ik mocht dan in die supergrote wagen klimmen, voorin plaatsnemen en vanaf grote hoogte op de snelweg alles om me heen bekijken. Ik weet nog goed hoe stoer ik dat vond. Ooit wilde ik dat ook. Dat ik later mijn groot rijbewijs zou halen, lag dus allang vast. En op mijn achtentiende haalde ik hem, direct na het behalen van mijn normale rijbewijs. Mijn zus volgde een paar weken later."

Zo gezegd, zo gedaan

Caroline: "Toch was het niet meteen onze intentie om ook vrachtwagenchauffeuse te worden. We vonden het gewoon fijn om in zo'n grote wagen te kunnen rijden. Ik werkte vroeger als amazone en moest een keer met een aantal paarden naar Italië. Toen dacht ik: wat als ik ze zelf zou kunnen vervoeren? Dat zou toch veel handiger zijn? Zo gezegd, zo gedaan..."

Stiekem reed ik ook al vanaf mijn tiende. Dan mocht ik bij mijn opa op de tractor en zo leerde ik schakelen. Twee jaar later liet hij mij zelfs in zijn oude jeep rijden als we samen paardenvoer gingen halen. Te gek voor woorden natuurlijk, maar in die tijd kon het nog. Of nou ja: mijn opa had er gewoon maling aan, haha! We woonden op het platteland en zolang we op een zandpad reden, was er volgens hem niks aan de hand. Ik heb er in ieder geval wel goed door leren rijden."

Mariëlle: "Ik denk dat het zo'n acht jaar geleden is dat wij voor het eerst voor onze vader de weg op gingen. Hij had een tekort aan chauffeurs en aangezien wij ons C-rijbewijs al enige tijd hadden, stelde hij voor om het CE rijbewijs te gaan halen. Voordat we het wisten, reden we een vaste route voor DHL. Ik reed die route drie dagen in de week, de andere dagen verrichtte ik administratieve werkzaamheden voor ons bedrijf. Echt eng vond ik het niet. Ik had een makkelijke route gekregen, zonder tijdsdruk, dus eigenlijk was ik heel relaxed en alles ging gewoon vanzelf. Gelukkig reed er de eerste week ook iemand mee, maar dat was vooral om mij uit te leggen waar ik me bij bedrijven moest aanmelden, hoe ik het met de papieren moest doen, et cetera."

Roze truck

Caroline: "Daarna ging ik aan de slag en was het Mariëlle die mij inwerkte. Dit waren de enige paar dagen dat we samen in de truck zaten. Na enkele jaren kregen we daarna onze 'omgebouwde' roze truck. Het begon voor de grap met roze koplampen, vervolgens monteerden we roze zonneschermen en daarna veranderden we ook de bekleding in stijlvol blauw en roze. Om het helemaal af te maken, kocht ik zelf roze werkschoenen. We houden altijd wel van een beetje humor!"

Mariëlle: "Hoewel ik het werk als trucker echt heel erg leuk vind, ben ik blij dat ik het niet helemaal fulltime doe. Eigenlijk was het mijn bedoeling om drie dagen op de weg te zitten en twee dagen op kantoor voor de administratie, maar in de praktijk zit ik inmiddels dus vier dagen per week op de weg. En alsof dat nog niet genoeg is, heb ik ook mijn eigen bedrijf waarmee ik huisparty's organiseer. Zo verkoop ik bijvoorbeeld op locatie heerlijk geurende kaarsen en huisparfums. Dit vind ik ook geweldig om te doen. Juist omdat ik mij dan eens onder de vrouwen bevind en met iets heel anders bezig ben. Maar... als ik echt moet kiezen, zou ik

toch voor de truckerwereld gaan. Daar weet je gewoon waar je aan toe bent en zegt iedereen waar het op staat. Heerlijk!"

Caroline: "Ik vind drie dagen op de truck ook meer dan genoeg. Toen ik begon als chauffeuse had ik al een diploma voor paardenmasseur, maar omdat ik vaak zo lang moest wachten tijdens de ritten, besloot ik mijn tijd nuttig te gaan besteden en haalde ik mijn diploma als sportmasseur. Inmiddels heb ik ook mijn diploma voor triggerpoint therapie en zenuwreflexoloog en heb ik sinds een paar jaar mijn eigen massagepraktijk aan huis. Dit contrast met de transportwereld vind ik heel fijn, want zo ben ik tenminste ook minimaal twee dagen 'thuis'. Mariëlle, onze ouders en ik wonen allemaal naast elkaar, dus dat is ideaal voor als we even bij elkaar willen buurten."

"Op mijn tiende liet mijn opa mij al stiekem op de tractor rijden"

Mariëlle: "Op de weg zien wij natuurlijk heel veel gebeuren, helaas ook veel ongelukken. Zelf hebben we dit gelukkig nog niet meegemaakt en wij rijden altijd zo veilig mogelijk. Toch zit een ongeluk vaak in een klein hoekje en ik denk dat het heel goed is dat beroepschauffeurs zich daar altijd bewust van zijn."

NK Veiligste Chauffeur

Caroline: "Vandaar dat wij ook ambassadeur en jurylid van de NK Veiligste Chauffeur zijn. We zijn hiervoor benaderd door verzekeraar TVM die deze wedstrijd met onder andere Veilig Verkeer Nederland, Transport en Logistiek en Logistiek Nederland organiseert. De competitie bestaat uit allerlei onderdelen en elke beroepschauffeur kan zich hiervoor opgeven. Natuurlijk hopen wij dat er ook veel vrouwen meedoen. Helaas voor ons is deelname van een jurylid uitgesloten, anders hadden we onze moves ook graag even laten zien!"

MEER WETEN
over het NK Veiligste Chauffeur?
Op www.tvmwards.nl vind je alle informatie.

Mariëlle: "Ik heb ook een andere baan, maar als ik moet kiezen, zou ik voor de truckerwereld gaan."

Foto's: J. van der Vliet, J. van der Vliet, J. van der Vliet